

dagen nu foreliggende Lovudkast om en Reform af Toldtarifen er foreslaaet ophævet. Ifølge Kontrakt med Fængslet bestjæftige vi indtil 100 Fanger ved Korffjæring, hvilket i alt Væsentligt er Fabrikation af Korffpropper, der hovedsagelig skjæres paa Maffine. Toldens Ophævelse vil have en overordentlig stor Indflydelse paa denne Industri her i Landet, der navnlig fra Lybskand vil blive overspømmet af ordinære og Udskudspropper, hvorimod Toldens Ophævelse har Mindre at betyde med Hensyn til de finere Sorter Propper, som Vin- og Mineralvandspropper, og det vil blive saare vanskeligt, om ikke umuligt, for os at fortsætte den paabegyndte Entreprise, hvorved Fængslet staar sig godt, og som desuden medfører det Gode for Samfundet, at en stor Del Fanger, der efter endt Straffetid løslades, have lært et Haandværk, der, om end sparsomt, saa dog nogenlunde sætter dem i Stand til at ernære sig og derved forhindrer, at de af Mangel paa Erhverv paany gjøre sig skyldige i Forbrydelser, hvoraf jo følger, at de atter indsættes i Straffeanstalterne. Men selv om heri ikke skulde være tilstrækkelig Opfordring til at gaa varommere frem ved den paatænkte Toldreform, er der et andet Hensyn, der stærkt tilraader dette. — Saa vel i Kjøbenhavn som i Provinds-Kjøbstæderne er Proppeffjæring, dels ved Maffine og dels ved Haandffjæring, baade et Hoved-Erhverv og især et Bi-Erhverv for overordentlig mange Fattige, og det kan saa meget lettere være dette, som Kone- og Børn kunne yde god Medhjælp ved denne Industri, der her nærmest optræder som en Art Husflid. Heri Byen har man endog Exempel paa, at Politibetjente, som et Bi-Erhverv i deres Fritid, beskæftigede sig med Proppeffjæring.

18. (Til Løbe-Nr. 82—98: **Manufakturvarer.**)

Skrivelse af 16. November 1871 til Udvalgets Formand fra Grosserer S. Seidelin, Kjøbenhavn, hvori han bebøder et Andragende fra Manufakturhandlerforeningen i Kjøbenhavn og tilføjer:

„Efter min Mening maa det i administrativ Henseende være meget lettere at føre 12 Konti for Manufakturvarer end 20 Konti, og for Forretningen er det af meget stor Betydning, at Smaaartiklerne, Vaand, Bændler, Blonder, Kniplinger, Knapper og deslige⁴⁴ saa Kreditoplagsret, thi de ere lige saa nødvendige for Forretningen som for Klædningsstykkerne, hvortil de høre, og Kreditoplagsretten, som ikke ubøides til disse Smaaartikler, kan passende sammenlignes med en Frakke uden Knapper.“

19. (Løbe-Nr. 82—98: **Manufakturvarer.**)

Andragende til Udvalget fra Bestyrelsen for Manufakturhandlerforeningen i Kjøbenhavn om Tolden og Kreditoplagsretten for de forskjellige Arter Manufakturvarer.

I den Overbevisning, at Vedtagelsen af det Rigsdagen forelagte Forslag til Lov om Toldafgifterne i mange Retninger vil være til Landets sande Lary, tillader, undertegnede Bestyrelse for Manufakturhandlerforeningen i Kjøbenhavn sig, paa denne Forenings Vegne, at henvende sig til det ærede Udvalg, med følgende Bemærkninger:

Da den gjældende Toldlov af 4de Juli 1863 var forelagt det daværende Rigsraad, blev der, vistnok fordi høiere politiske Hensyn gjorde Lovens hurtige og usforandrede Gjennemførelse ønskelig, ikke givet os Leilighed til at fremkomme med de velbegrundede Ansøer om Lettelser i Toldforholdene, som altid have været levende i den Stand, hvortil vor Forening hører. Ikke desto mindre modtog vi Loven af 1863 som et Fremstød, da den ved at fjerne adskillige besværende Tariffatser og nedsætte andre, viste en tydelig Stræben efter at lette Toldbehandlingen af